

Meditatie

OPEN GRENZEN

Daarna stierf Elisa en zij begroeven hem. De benden nu der Moabieten kwamen in het land met het ingaan des jaars.

2 Koningen 13:20

Het gaat in deze tekst over het sterven en de begrafenis van de profeet Elisa. Zijn naam betekent: God is heil, God is behouder. Die naam is vervuld in Christus, Die de Nieuwtestamentische Elisa wordt genoemd. Elisa was een lief kind van God, een uitverkoren vat. Daarnaast was hij ook uitverkoren om een dienstknecht van God te zijn. Door Gods genade was hij een getrouwe knecht des Heeren. Hij heeft land en volk opgeroepen zich tot God te bekeren, zich te buigen onder de wetten en rechten des Heeren. Wanneer het in de wegen des Heeren zou wandelen, dan zou de Heere het volk in vrede laten wonen. Maar wanneer het van de Heere zou afwijken, Zijn Woord en Zijn wetten en rechten zou verlaten, dan zou de Heere dat volk straffen door de grenzen van het land open te breken voor de vijanden. Elisa heeft veel gesproken van het recht Gods op het leven van Israël. Hij was immers zelf het recht van God toegefallen, had dat omhelsd, gekust en bemind. Daaraan kennis te mogen hebben, is van belang voor eenieder die geroepen wordt om het woord van God uit te dragen. In de kerk en in de politiek.

Elisa had veel gewaarschuwd, maar aan de waarschuwingen van Elisa kwam een einde. Deze getrouwe Godsgezant werd op Gods tijd verlost van de last die hij had te dragen, al was het voor hem anderzijds ook een lust om getrouw te mogen zijn in de dienst van God. Elisa stierf en werd begraven. Toen was hij verlost uit een lichaam der zonde en des doods en mocht hij aanlanden in de hemel der heerlijkheid om daar tezamen met alle uitverkorenen God eeuwig te verheerlijken. Met het sterven van Elisa zweeg de stem van de profetie. Voor zijn sterven had de koning van Israël hem nog op zijn ziekbed bezocht. Hij had over hem geweend en uit liefde en eerbied uitgeroepen: *Mijn vader, mijn vader, wagen Israëls en zijn ruiters* (vers 14). De koning betreurde het dus zeer dat Elisa hem ging ontvallen, daar hij 'Israëls wagen' en zijn 'ruiters' was. De koning kon hem niet missen.

Na zijn sterven hadden de profeten zonen bij het gestorven lichaam van Elisa geweend, zij hadden het besproeid met hun tranen. Er was dus droefheid, er was smart. Maar land en volk gingen door met God te vertoornen met hun zonden en met de Baäl te dienen. De Heere had de belofte gegeven, zoals al gezegd, dat Hij de grenzen van Israël zou beschermen, tenminste wanneer zij in Zijn wegen zouden wandelen. Het volk koos echter eigen wegen. Het bleef de vele reeds ontvangen waarschuwingen van Zijn profeten in de wind slaan. Van het volk gold (Ps. 81:13 ber.):

*Maar Mijn volk wou niet
Naar Mijn stemme horen;
Israël verliet
Mij en Mijn geboôn;
't Heeft zich and're goôn,
Naar zijn lust, verkoren.*

Daarom nam de Heere de profetie weg en brak Hij de grenzen van Israël open. De Moabieten, vijanden van de waarheid, stonden toen als een gesel gereed om het volk te kastijden. Israël had te maken met een jaloers God, Die Zijn eer aan geen ander geeft (Jes. 42:8). Dat heeft Israël ondervonden.

Trek nu de lijn eens door naar de tijd waarin wij leven. De problemen waar wij mee te maken hebben in ons vaderland, waar wij over spreken: Europese integratie, open grenzen, immigratie, toename van allochtonen en daarmee een toename van problemen, vooral in onze steden. Dat alles heeft een oorzaak.

Daar werd ik vannacht zo bij bepaald, waar de oorzaak ligt: Wij hebben God verlaten. *Wij zijn van 't heilspoor afgegaan* (Ps. 106:4 ber.). Hem en Zijn *geboôn* verlaten en ons *and're goôn*, naar onze *lust, verkoren*.

De Heere komt ons daarin tegen. Hij heeft ons reeds tal van oordelen toegezonden. De Heere heeft getwist met kerk en staat, met Oranje en met Nederland. Maar wat heeft het uitgewerkt? Ik begin maar bij 1940-1945. Wat heeft dat zware oordeel uitgewerkt, die glimmende laarzen van de SS in ons vaderland? Even leek er een keer te komen.

De kerken stroomden vol, maar het was niet meer dan een morgenwolk. Al in 1944 - ons land moest nog bevrijd worden! - was er een grote kerkelijke scheiding in ons vaderland. En Nederland ging door op de paden der zonde. Na de bevrijding werden er wel tal van nieuwe Godshuizen geopend met niet zelden prachtige namen zoals bijvoorbeeld: de Vredeskerk, maar de vrede met God werd niet gezocht, in Zijn wegen wilde men niet wandelen. Onze overheid bevorderde een leven dat haaks stond op de Heilige Schrift. Allerlei goddeloze wetten zagen het licht. En het volk ging daarin mee, ja, vroeg feitelijk zelf om die wetten.

Opnieuw zond de Heere ons toen een zwaar oordeel: de Watersnoodramp van 1953. De Heere gaf ons als het ware een proef wat ons te wachten staat, indien we als land en volk op de paden der zonde blijven doorgaan en de zonden blijven koesteren. Onze ouden zeiden het al: 'Als Nederland doorgaat, dan zou God wel eens niet alleen een strook van Nederland zoals in 1953, maar geheel Nederland kunnen teruggeven aan de golven'. Ook het oordeel van de Watersnoodramp sloeg Nederland in de wind. Wij bekeerden ons niet van onze boze wegen. In datzelfde jaar was er wederom een grote kerkelijke scheuring. Heel aangrijpend. De kerk die een leesbare brief van Christus moest zijn, leek veeleer het tegenovergestelde. Op de straten van Askelon werd het gezien en gehoord en de dochteren der Filistijnen hebben zich erover verblijd. In het najaar van 1953 kwam een nieuwe Zondagswet tot stand die op veel punten met Gods gebod geen rekening hield. Een goddeloze wet. Onder andere sportbeoefening op zondag mocht door de gemeentes niet meer verboden worden. Zijn dag werd in ons land steeds meer ontheilgd. Ja, al Zijn geboden werden meer en meer overtreden.

Is het niet, omdat de kerk in ons land ver van haar plaats is dat de Heere vele aanhangers van allerlei wereldreligies naar ons land deed komen? Zij stroomden ons land binnen en brachten hun godsdienst mee. In 1955 werd in Den Haag de eerste moskee in Nederland geopend. Toen werd daartegen nog wel geprotesteerd, maar het ging toch door. Nu zijn er in ons land al zo'n 600 moskees en pakweg een miljoen mohammedanen. In Hantum, een dorp in Friesland, werd in 1986 een boeddhistisch klooster en in 1993 een boeddhistische tempel, een stoepa, gebouwd. Thans zijn er in ons land circa 250.000 aanhangers van deze godsdienst. En in januari 2006 is in het Gelderse Wijchen de grootste Hindoetempel van Nederland geopend voor de circa 215.000 hindoes in ons land, hoofdzakelijk mensen van Surinaamse afkomst. De mohammedanen, de boeddhisten en de hindoes hebben dus elk hun eigen heiligdommen gekregen in ons land, recht tegen het Woord van de levende God in. Wat zal daaruit nog voortkomen? Een deel van de mohammedaanse allochtonen veroorzaakt nu reeds problemen, vooral in de grote steden. Wat zal dat worden als de mohammedanen eenmaal in de meerderheid zijn in onze grote steden? Het binnenstromen van al die vreemdelingen, van al die 'Moabieten', in ons land is echt geen Godsgeleschen, maar een oordeel! Het vormt een gesel in Gods hand om ons te straffen.

En let eens op wat er in Pakistan plaatsvindt. Christenen vormen in dat land een minderheid tussen de mohammedanen. Zij zijn in dat land voortdurend in levensgevaar. Ze worden vervolgd, in gevangenissen opgesloten en zelfs in schijnprocessen ter dood veroordeeld. Dit jaar zijn er in de week na de jaarlijks gevierde Onafhankelijkheidsdag (14 augustus) in Pakistan diverse aanslagen gepleegd op Christelijke scholen, kerken en instellingen. En niet alleen in Pakistan, maar in vele mohammedaanse landen hebben Christenen het zwaar. Mohammedaanse landen staan hoog op de ranglijst van Christenvervolging. En wat doen wij nu? Wij geven hun alle ruimte voor het bouwen van hun afgodstempels. Daar is een God in de hemel, Die dit alles ziet! *De benden nu der Moabieten kwamen in het land met het ingaan des jaars*, zo lezen we in onze tekst. Die zijn feitelijk ook in ons land gekomen. Dit zeggen we niet om boven die mensen te gaan staan. Nee, want wanneer we liefde gekregen mogen hebben tot het recht van God, dan zullen we die 'Moabiet' vanbinnen, in ons eigen hart en leven, hebben leren kennen. Dan zullen wij beseffen dat ook wij van nature vreemdeling zijn van God en Zijn gebod en vijanden zijn van Godzaligheid. Dan kunnen we echt niet boven die 'buitenlanders' uitkomen. En hierbij moeten we ook de vraag stellen: hoe is ons leven en die van onze kinderen? Voor een groep catechisanten hebben we dit jaar bij de afsluiting van het catechisatie seizoen het onderwerp media behandeld. We hebben erop gewezen hoe dat velen, ouderen en jongeren, ook onder ons, verzonken liggen in de beeldcultuur, uren per dag zich ledig houden met allerlei moderne media en ondertussen is er geen tijd en plaats meer voor God en Goddelijke zaken. Is dat een leven tot eer van God, een voorleven waardoor onze naasten ook voor Christus gewonnen kunnen worden? Het gaat niet goed met ons land. Het is waar, wanneer wij denken dat het verkeerd gaat, dan gaat het toch goed, want het gaat zoals God wil dat het gaan zal. Alles gaat naar Zijn raad en voorzienigheid; het loopt God niet uit de hand. Maar dat neemt niet weg dat het met ons land niet goed gaat. Ons land blijft alsmaar dwars tegen het Woord van de levende God ingaan. Dan zullen de oordelen niet uitblijven!

Open grenzen. Daartegen wordt weinig meer getuigd. Alles lijkt in slaap gedommeld. Waar horen we nog dat er krachtig opgeroepen wordt om terug te keren tot de Wet en tot de Getuigenis? Wanneer we opgeroepen worden om onze stem uit te brengen voor afgevaardigden naar het Europees parlement en ik lees in het mei-nummer van *In het Spoor* dat er daar van een wezenlijk Bijbels getuigenis schier niets terechtkomt, dan heb ik geen vrijmoedigheid meer om mijn stem uit te brengen bij die verkiezingen. Wij zijn niet van die 'verWilderde' mensen, maar daar ligt wel een punt. Vanuit de gedachte God, Nederland en Oranje en de wonderlijke geschiedenis van ons land, zoals ook blijkt uit het leven van Graaf Jan van Nassau, moeten wij de deelname van Nederland aan de EU in de huidige vorm principieel afwijzen. Die open grenzen wijzen erop dat Nederland God heeft verlaten. Daarom, niet de EU, maar een terugkeer tot God is noodzakelijk.

Wanneer op de zonden gewezen wordt in de praktijk van het leven, wanneer er gewaarschuwd wordt en vermaand wordt om de paden der zonden te verlaten, dan is men wettisch, koud, liefdeloos. En toch is het roeping en plicht, niet alleen in de kerk, maar ook in de politiek, wanneer iemand vrijmoedigheid heeft om in 's land vergaderzalen te arbeiden. Waarschuwen vanuit het Woord. Te spreken: 'Alzo zegt de Heere'. Want anders is het gevaar groot dat de 'Moabiet' naar voren komt. Wat gaat de 'Moabiet' dan doen? De 'Moabiet' kiest voor een praktische politiek, voor het haalbare, voor het minst zondige. De handen uit de mouwen, geen gevouwen handen meer. Bid en werk wordt er opgemerkt. Ja, maar dat werken dient wel overeenkomstig Gods Woord te zijn!

Hoe meer we nu die 'Moabiet' in ons eigen hart tegenkomen, hoe meer we ook onszelf gaan veroordelen. Dan gaan we met Paulus instemmen de grootste der zondaren te zijn. Dan krijgen we zo'n ontzaglijke smart, als we zien dat de oorzaak van 's lands open grenzen in onze zonden en schuld ligt. Niet getrouw geweest, maar ontrouw. *Wij hebben gezondigd, en hebben onrecht gedaan, en goddeloos lijk gehandeld en gerebelleerd, met af te wijken van Uw geboden en van Uw rechten, zo beleed Daniël (Dan. 9:5).*

Wat belijdt u? Hoe staat het met u? Want. .. wij kunnen wel heel actief zijn en strijden voor de waarheid en voor de Staatkundig Gereformeerde beginselen, maar de meest wezenlijke vraag in dit leven is: kennen wij persoonlijk de verzoening met de God der waarheid? Wij zijn in Adam de duivel als vader toegefallen. Daarom moet eenieder van ons in de tijd wederom geboren worden; uit de satanische macht verlost worden, van dood levend gemaakt worden. Dan krijgt u in te leven dat de grenzen van uw hart al sinds Adams val openstaan. Daar hebben wij ons hart al opengesteld voor de wereld, voor de zonde en voor de duivel, daar is ons hart een boos hart geworden, geneigd tot alle kwaad. Daar ligt de oorzaak. Daar moeten we gebracht worden, dat moet persoonlijke inleving worden. Gelijk Ruth, de Moabitische, is ons nodig om door Gods bekerende en onwederstandelijke genade getrokken te worden uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Ruth mocht met Naomi mee. De grens ging open voor haar. Zij die in zichzelf een onwaardige was, mocht in Israël asiel vinden. Ja, zij mocht door de poort van het recht met Boaz in het huwelijk treden. Dat ook wij zo die meerdere Boaz mochten leren kennen als onze Borg en Zaligmaker, tot een verzoening van onze zonden.

Schaamte moest ons hart vervullen, omdat we niet getrouw zijn geweest op de plaats waar God ons gesteld heeft, om goed van de Heere te spreken te midden van een samenleving die van God en Zijn gebod niet meer weet en ook niet meer wil weten. De bevolking van de stad Rotterdam, die circa 600.000 inwoners telt, bestaat voor bijna de helft uit allochtonen. Er wonen ongeveer 80.000 mohammedanen. Dat is veel. Mohammedaanse juristen daar zeggen nu al ernaar te streven dat de mohammedaanse wetgeving geïntegreerd wordt in die van ons. Nu hebben ze daar nog geen meerderheid in de raad. Maar voor hoe lang nog? *O land, land, land, hoor des HEEREN woord! (Jer. 22:29).*

Zo zien we dat de Heere steeds meer doorgaat om ons te verlaten. Gaat Hij door de open grenzen ons geheel verlaten om de kandelaar van Zijn Woord te brengen in andere landen? Hoe hebben onze vaders daar al niet voor gewaarschuwd, dat er een tijd kan komen dat God vanwege onze ontrouw en verharding het lieve Woord wegneemt en het elders zal brengen. Wij hebben het Woord van God als het ware begraven. Wat hebben wij dan nog voor toekomst? *Wie God verlaat, heeft smart op smart te vreten (Psalm 32:5 ber.).* Toch gaat de Heere tot op de huidige dag nog door met Zijn Kerkvergaderend werk, met die trekkende, soeverein verkiezende liefde. Daarmee zal Hij doorgaan totdat de laatste uitverkorene zal zijn toegebracht. Hij zal diegenen die de Zijnen zijn, in aanraking brengen met de beenderen van Elisa. Zij zullen de kracht van het Woord ondervinden, ja, door Gods genade opgewekt worden uit hun geestelijke doodsstaat, om verenigd te worden met Christus en om vanuit het nieuwe leven uit Hem, Hem te dienen en te vreten naar Zijn Woord. Dat moge de Heere schenken aan eenieder van ons op de korte reis die wij hebben te maken naar de nimmer eindigende en alles-beslissende eeuwigheid. Daartoe moge de Heere u zegenen. Ook het bestuur van de Landelijke Stichting en de scribenten van *In het Spoor*. De Heere zegene u en Hij schenke u Zijn genade om Christus wil Amen.

Ds. J.D. Heikamp